

Hans Christian Andersen

RĂTUȘCA , cea URĂȚĂ

Repovestire de Iulian Filip

Ilustrații de Olga Ciulcova

Acum, când ni se întâmplă povestea, cocostârcul nu zboară – rătăcește cu picioarele lui lungi printre stogurile de fân și clămpănește egiptenește... Păcat că nu-i în cer, fiindcă numai din vârful cerului se vede bine-bine, atunci când cocostârcul zboară în cercuri largi-largi, domoale, priveliștea din jurul conacului vechi. Dar oamenii, îndeosebi copiii din preajma conacului, nu se văd ori par mărunței de tot. Iar ceea ce, cu siguranță, se vede de sus e o frumusețe de lanuri pârguite, stoguri vârfulite, ocrotite de păduri întinse cu heleșteie adânci. Numai din cer s-ar vedea în jurul conacului vechi împletitura de șanțuri pline cu apă, năpădite de verdeață deasă, numai bună să tăinuiască vietăți și cuiburi fel de fel.

– Ei, cum merge?

– Mai am un ou, dar nu știu ce-i cu el.

– Ia să văd și eu oul acela care nu vrea să plesnească! zice rața bătrână, cercetând uluită oul mășcat... Trebuie să fie de curcă. Am pățit-o și eu odată așa, și am avut numai necazuri cu el, fiindcă puilor de curcă le e frică de apă... Mai bine lasă-l și învață-ți copilașii să înoate.

– Am șezut atâta, să mai șed încă puțin.

– Cum vrei, zice rața cea bătrână și pleacă.

În sfârșit, crapă și oul cel mare. „Chiu-chiu!”, face puiul și iese din găoace. E mare și urât... „Să fie pui de curcă? se întreabă, nedumerită, rața. Am să-l bag în apă, chiar dacă a trebui să-l împing cu de-a sila.”

A doua zi – tot vreme frumoasă! Rățuștele se bagă în apă, se scufundă, dar revin repede deasupra. Toate înoată de minune, chiar și puiul cel urât și cenușiu.

– Nu, nu-i de curcă, zice rața. Uite ce bine înoată și ce drept se ține, e copilul meu. La urma urmei, dacă te uiți mai

Nu se poate un loc mai potrivit pentru
cuibarul unei rațe pornită să clocească.
Dar până să iasă puișorii din ouă – ce
plictisealăăăă! Celelalte rațe socotesc că
e mai bine să se plimbe pe întinsul apelor
decât să stea de vorbă cu dânsa...

În sfârșit, a plesnit un ou și după aceea altul, apoi celelalte toate – rând pe rând. „Chiu-chiu!”... Gălbenușurile prind viață și devin... rățuște, scot capul din găoace...

– Mac-mac! le corectează rața, și atunci toate prind să măcăiască, privind în părți.

– Ce mare-i lumea! se miră rățuștele, fiindcă acum au mai mult loc decât în ou.

– Credeți voi că asta-i toată lumea? Lumea se întinde și mai departe de holde, de păduri, dar până acolo nu am fost nici eu. Sunteți toate? Rața își dă seama că nu le-a numărat... Uite că nu-s toate, mai este un ou – și-i cel mai mare. Dar oare cât are să mai țină?

Și se așază iar în cuibar... Se cam lungeste cloclitul – îi vine în vizită o rață bătrână.

